

עין משפט
נר מצוה

צו:

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

מסורת הש"ס

(א) לקמן קטו: ב"ק קיח.
(ב) נתיב' מסורת יי: ד"ה
רכ הונא וטו: מחסות
שטעטת מו. ד"ה מתוך
העיקר קטו: דהכל למח
סחי חזקתא דברי יוחנן
ורב נחמן וכו' (ג) א
מסורת
(ד) לקמן קטו: ב"ק קיח.
ע"י כ"ב קל"ה. (ו) ודף
ל"ה. (ז) ו"ל כ"ג.
(ח) לקמן ק"ה. (ט) (שטעטת
מת).

הנהגות הב"ח

(א) ד"ה ב"ק קיח.
ולכן מנגלגין הספק:
(ב) בא"ד שאלו דמיה
שהוא אמת כיון דהוא
עין: (ג) תוס' ד"ה רב
הוא וכו' ושאל טוב
דלא אמרי' ברי עדיו:
(ד) בא"ד אכ"ה הא דרב
יהודה דשמואל הוא
דרי' ושמואל: (ה) בא"ד
מקשה להו ממתינן:

גליון הש"ס

הוספות ד"ה ליבא
וכו' הוי בא"ד תירושו
מחוסרין. עין לקמן דף
קטו ע"ב מחסות ד"ה
ליבא:

וחומר מסוטה שלא נתנה לתבועה צד אחד ובתרי הכי קאמר אשכחן ודאי ספק מנגלגין על ספק זהו בשביל שגם עיקר השבועה צאה על טענת ספק ולכן מנגלגין (א) מספק דהוי כעין העיקר אבל ממון שעיקר השבועה אינה צאה אלא על טענת ודאי מנגלגין על ספק חזי דבי ר' ישמעאל נאמרה שבועה בחוק ונאמרה שבועה בפנים כו' והשתא לא מאכרינן חו לק"ו אלא מגזירה שזו דשבועה שבויה יליפין לכולה מילתא והשתא יליפין דמנגלגין אפי' על טענת ספק כמו בשבועה אע"ג דנמנמן לא

כשעה שהיתה שאולה מתה והלה אומר איני יודע חייב "השובר אומר שכורה מתה ביום שהיתה שכורה מתה בשעה שהיתה שכורה מתה והלה אומר איני יודע פטור זה אומר שאולה וזה אומר שכורה ישבע השובר ששכורה מתה זה אומר איני יודע וזה אומר איני יודע יחלוקו: גמ' שמעת מיניה למנה לי בידך והלה אומר איני יודע חייב לימא תהוי תיובתא ר"ב נחמן דאיתמר הונא רב יהודה אמרי' חייב רב נחמן ורבי יוחנן אמרי' פטור בדאמר רב נחמן שיש עסק שבועה ביניהן ה"נ כגון שיש עסק שבועה בדברא דאמר

יהודה דאמרי' ברי ושאל ברי עדיו אמאי אנטרין למיתמי הכא דפטור דהשתא ברישא אשמועינן דברי עדיו להוליא כ"ש הכא דלהחיק וי"ל דאדרי' דתנא ברישא דברי עדיו וחייב השואל תנא נמי סיפא דכי הו' אפכא דפטור השואל אי נמי דברי דמשאל עדיו מברי דשאל וכן שאל דמשאל עדיו מדשאל ולהכי אנטרין סיפא לאשמועינן דאפילו ברי דשאל ללא חשיב כולי האי עדיפא משאל דמשאל: לימא תהוי תיובתא דרב נחמן. וא"ת והא דמתינין מוקי לה בסמוך כסומכוס דלא אילן בתר חזקה ואית ליה ממון המוטל בספק מולקין יודע ברי ושאל הו' ברי עדיו אפילו להוליא וכן נחמן כרבנן דאית להו המע"ה אי נמי רב נחמן אמי שפיר כסומכוס דמדה היכא דליכא דררא דממונא דהמע"ה וי"ל דלסומכוס דאית ליה ממון המוטל בספק מולקין "הו' כאלו תרתייהו מוחזקין זו וזוין דלדידיה אהי ברי נגד שאל וחייב הכל הכי נמי הו' ליה למימר לרבנן דהאבני נמי ברי נגד שאל לכל הפחות לומר שיתולקו: והלה אומר איני יודע. דוקא שאומר איני יודע אס הלייתי אבל הלייתי ואיני יודע אס החזרתי לך מתינין היא כהנא בתרא (ב"ק דף קיח.) דחייב ומ"מ פריך שפיר לרב נחמן מתינין דאע"ג דמדה שמסר לו שמי פרות כיון שמחזיר אחת הוה כאלו אומר איני יודע אס השאלתי אס לאו וכן כפרה שאלתי יודע אס מתה צבועה שאולה: ר"ב הונא רב יהודה אמרי' חייב ברי ושאל ברי עדיו. תימה דכריש שור שנגח את הפרה (שם דף קמ.) ושם ד"ה דאפי' אחר רב יהודה אחר שמואל זו דברי סומכוס אבל חכמים אומרים זה כלל גדול דבין המע"ה מאי כלל גדול אפילו ניזק אומר ברי ומוק אומר שאל ואין לומר דרב יהודה דהכא כסומכוס והתם איירי אליבא דרבנן דאי לסומכוס אהי ברי לרבנן נמי מהי דכפרישית לעיל ועוד דהכא במנה לי בידך דליכא דררא דממונא לא פליג סומכוס וי"ל דדוקא הכא אית ליה לרב יהודה דברי עדיו דהו' ברי טוב ושאל גרוע אבל גבי ניזק הו' ברי גרוע דלפי שידע שהמוק לא היה שם ולא יכחשו טועין ברי והשתא של מוקי נמי טוב הוא שלא היה לו לידע ולכן מודה רב יהודה התם דלאו ברי עדיו וא"ת ביש נוחלין (ב"ב דף קל.) ושם ד"ה אפי' גבי האומר זה אחי איני נאמן ומסיק דאמרי' אחין אין אנו יודעין וקאמר זאת אומרת מנה לי בידך והלה אומר איני יודע פטור והכי דייק הא התם מודו כ"ע דפטור לפי שכרי של גרוע ושאל שנהן טוב שידע שהאחין אין מכירין זו אס הוא אחיהם וי"ל דהתם נמי ירא שאל היום או מחזר ישאלו וידעו ששיקר וכן כפ' הבית והעליה (לקמן דף קטו: ושם) אס היה מכיר מקצת אבניו נטולין ומסיק והלא מה טוען איני יודע וקאמר לימא תהוי תיובתא דמ"ד מנה לי בידך כו' פטור משמע דלמ"ד חייב א"ש התם נמי הו' ברי טוב שרגילות להכיר אפילו אין בהם סימן וכן משמע התם דמוקי לה כשיש עסק שבועה ביניהן ומתוך שאלתי יכול ליבעט משלם חסד ואי אין רגילות להכיר לא משלם כמו ביורשים דלא אמרינן בהו מתוך שאלתי יכול ליבעט משלם חסד דלא הו' להו לידע ומשום הכי נמי בניזק אומר ברי ומוק אומר שאל לא אמרינן מתוך שאלתי יכול ליבעט משלם דלא הו' להו לידע דהא מודה מקצת הוא שמויה כפרה אבל קשה בפרק קמא דכתובות (דף יז: ושם ד"ה ר"ה) דפסיק שמואל איכרי שמעון בן גמליאל דאמר היא נאמנת לומר משארסתי נאנסתי וקאמר אפי' הא דרב יהודה דאמר מנה לי בידך והלה אומר איני יודע חייב דשמואל היא דפסיק כ"ג והלא רב יהודה ושמואל מודו היכא דברי גרוע ושאל טוב (א) לא אחר ברי עדיו גבי ניזק והתם ברי דידע רע ושאל שלו טוב שאלתי יודע אס מתה צבועה שאלתי יודע אס החזרתי לך מתינין דאמר הא דרב יהודה דשמואל היא אית ליה דכלל גדול דבין אחא דקאמר בריש הפרה (ב"ק דף קמ.) א"י לבי הא למוכר שור וגמלא נגחן ולא לניזק ברי ולמיוק שאל וא"ת אע"ג דדחי כותובות ההיא דר"ג אכתי הא דרב יהודה (ו) דרב ושמואל היא דאית להו כפ' כל הנשבעין (שטעטת דף קמ.) ושם) דלא אמרינן מתוך שאלתי יכול ליבעט משלם א"כ סברי במנה לי בידך והלה אומר איני יודע חייב דאי לא הכי מקשה (ו) לה מתינין דהכא דלא מצי לשנוי בשיש עסק שבועה ביניהם דכפרישית וי"ל דסברי שפיר פטור ומתני' דאוקמא בשיש עסק שבועה ביניהם ככרייתא דמ"ד ר' אמי התם דריש בין שניהם ולא בין הירושין ואיכסו דריש בין שניהם דהשבעה חלה על שניהן דכתב ר"ש בן עמרם דהתם וא"ת לרב ושמואל דפטרי' ב' ידענא ו' לא ידענא מודה במקצת אמאי חייב יהא נאמן במה שכופר במצוה דאי בעי אומר איני יודע וי"ל דאין אדם טוען בלון איני יודע דכפרישית במתני': ר"ב נחמן ור' יוחנן אמרי' פטור. כנצא קמא (דף קיח.) ושם) ויפ"ק דכותובות (דף יז: ושם) פ"י בקוטרס פטור היינו קודם שניתקנה שבועת היסת אבל אחר שניתקנה שבועת היסת חייב ליבעט שאלתי יודע דאל"כ כל נאנס משלם חסד ואי היה פטור מכלום: ד"ג ב"ב כגון שיש עסק שבועה ביניהם. מ"מ במצינא ששבור טוען ברי ומשאל שאל פטור השובר משבועה שאלו להשביעו מספק אע"פ שמויה לו במקצת וא"ת דמשמע הא דאית ליה לרב נחמן מחזיר שבועה ואין יכול ליבעט משלם חסד" כל הנשבעין (שטעטת דף קמ.) ושם ד"ה הלכא) גבי הו' שניהן חשודין על השבועה חזרה שבועה למקומה דברי ר"מ ר' יוסי אומר יחלוקו ופליג רב נחמן א"ר אבא דקבר התם כמ"ד חזרה שבועה למקומה ומפרש ר' אבא דהיינו למחזיר לה ומתוך שאלתי יכול ליבעט משלם וקאמר חסד כר' יוסי וי"ל דמוקי מתינין דהכא כר"מ ומפרש למקומה היינו למחזיר לה דכפריש ר' אבא אבא איהו סבר כר' יוסי אבא קשה דכח"ה (ב"ב דף קמ.) ושם ד"ה וכל משמע דהלכה כר' אבא דאיתו אמוראי בתראי מיינה ראייה לפסוק הלכה וק"ל (ב"ב דף קמ.) כל הנשבעין (שטעטת דף קמ.) ושם. ד"ה מתוך) גבי יתומים מיתומים לא יפירו אלא בשבועה דאמרי' רב ושמואל לא שנו אלא שמת מלוה בחי' ליה אבא מת ליה בחי' מלוה כבר נחתיב מלוה לבני ליה שבועה ואין אדם מוריש שבועה לבניו דסברי דלא אמרינן מתוך שאלתי יכול ליבעט או מובע או שזוא חובע או נאנס משלם הנאנס וקאמר חסד (דף קמ.) כיון דלא איתמר הלכא לא כמר ולא כמר דעבר כרב ושמואל עבר דעבר כר"א עבר משמע דרב ושמואל עיקר הו' כמו דר' אבא והתם אית מוכרי דרב נחמן ולא מסתפק אלא ברב ושמואל ור"א וגרלה לר"ת דנאנסא וב' לא ידענא הלכא א"ר אבא דמתוך שאלתי יכול ליבעט משלם חסד מודה אפי' רב נחמן וכשנתיין חשודים הלכה כרב נחמן ור' אבא נמי מודה התם דיתולקו וטעמא משום דהתם שניהם היו מחזיקין שבועה ואין יכולין ליבעט ולכן שניהם מפסדין כל אחד חצי מטעם דר' אבא כיון דאית יכול ליבעט הנאנס משלם והמובע לא יכול וכן יחלוקו והא דקאמר התם רבנתי' שאל"י דאמרי' חזרה שבועה למחזיר דר' אבא לאו משום דר' אבא סבר ככרי מאיר אלא דמוכר מדברי ר' אבא דסבר בנאנסא מתוך שאלתי יכול ליבעט משלם יס לנו לומר דאיתו נמי פ"י מילתא דכרי מאיר למקומה למחזיר והא דדוקא בחשוד המחזיר שבועה דאורייתא אבא בשבועה דרבנן כגון פוסם שטרו ופוגמת כתובתה ומתה ונפלו קמי יתמי לא אמרינן מתוך שאלתי יכול ליבעט מפסדין דאמר רב פפא (שם) הפוסם שטרו ומת יורשיו נשבעין ונטלין היינו טעמא דשבועה דרבנן לא אמרינן מתוך שאלתי יכול ליבעט משלם דמשמע לעיל פרק קמא (דף קמ.) גבי ההוא רעיה לבד מיתומים מן

בשעה שהיתה שאולה מתה והלה אומר איני יודע חייב "השובר אומר שכורה מתה ביום שהיתה שכורה מתה בשעה שהיתה שכורה מתה והלה אומר איני יודע פטור זה אומר שאולה וזה אומר שכורה ישבע השובר ששכורה מתה זה אומר איני יודע וזה אומר איני יודע יחלוקו: גמ' שמעת מיניה למנה לי בידך והלה אומר איני יודע חייב לימא תהוי תיובתא ר"ב נחמן דאיתמר הונא רב יהודה אמרי' חייב רב נחמן ורבי יוחנן אמרי' פטור בדאמר רב נחמן שיש עסק שבועה ביניהן ה"נ כגון שיש עסק שבועה בדברא דאמר

יהודה דאמרי' ברי ושאל ברי עדיו אמאי אנטרין למיתמי הכא דפטור דהשתא ברישא אשמועינן דברי עדיו להוליא כ"ש הכא דלהחיק וי"ל דאדרי' דתנא ברישא דברי עדיו וחייב השואל תנא נמי סיפא דכי הו' אפכא דפטור השואל אי נמי דברי דמשאל עדיו מברי דשאל וכן שאל דמשאל עדיו מדשאל ולהכי אנטרין סיפא לאשמועינן דאפילו ברי דשאל ללא חשיב כולי האי עדיפא משאל דמשאל: לימא תהוי תיובתא דרב נחמן. וא"ת והא דמתינין מוקי לה בסמוך כסומכוס דלא אילן בתר חזקה ואית ליה ממון המוטל בספק מולקין יודע ברי ושאל הו' ברי עדיו אפילו להוליא וכן נחמן כרבנן דאית להו המע"ה אי נמי רב נחמן אמי שפיר כסומכוס דמדה היכא דליכא דררא דממונא דהמע"ה וי"ל דלסומכוס דאית ליה ממון המוטל בספק מולקין "הו' כאלו תרתייהו מוחזקין זו וזוין דלדידיה אהי ברי נגד שאל וחייב הכל הכי נמי הו' ליה למימר לרבנן דהאבני נמי ברי נגד שאל לכל הפחות לומר שיתולקו: והלה אומר איני יודע. דוקא שאומר איני יודע אס הלייתי אבל הלייתי ואיני יודע אס החזרתי לך מתינין היא כהנא בתרא (ב"ק דף קיח.) דחייב ומ"מ פריך שפיר לרב נחמן מתינין דאע"ג דמדה שמסר לו שמי פרות כיון שמחזיר אחת הוה כאלו אומר איני יודע אס השאלתי אס לאו וכן כפרה שאלתי יודע אס מתה צבועה שאולה: ר"ב הונא רב יהודה אמרי' חייב ברי ושאל ברי עדיו. תימה דכריש שור שנגח את הפרה (שם דף קמ.) ושם ד"ה דאפי' אחר רב יהודה אחר שמואל זו דברי סומכוס אבל חכמים אומרים זה כלל גדול דבין המע"ה מאי כלל גדול אפילו ניזק אומר ברי ומוק אומר שאל ואין לומר דרב יהודה דהכא כסומכוס והתם איירי אליבא דרבנן דאי לסומכוס אהי ברי לרבנן נמי מהי דכפרישית לעיל ועוד דהכא במנה לי בידך דליכא דררא דממונא לא פליג סומכוס וי"ל דדוקא הכא אית ליה לרב יהודה דברי עדיו דהו' ברי טוב ושאל גרוע אבל גבי ניזק הו' ברי גרוע דלפי שידע שהמוק לא היה שם ולא יכחשו טועין ברי והשתא של מוקי נמי טוב הוא שלא היה לו לידע ולכן מודה רב יהודה התם דלאו ברי עדיו וא"ת ביש נוחלין (ב"ב דף קל.) ושם ד"ה אפי' גבי האומר זה אחי איני נאמן ומסיק דאמרי' אחין אין אנו יודעין וקאמר זאת אומרת מנה לי בידך והלה אומר איני יודע פטור והכי דייק הא התם מודו כ"ע דפטור לפי שכרי של גרוע ושאל שנהן טוב שידע שהאחין אין מכירין זו אס הוא אחיהם וי"ל דהתם נמי ירא שאל היום או מחזר ישאלו וידעו ששיקר וכן כפ' הבית והעליה (לקמן דף קטו: ושם) אס היה מכיר מקצת אבניו נטולין ומסיק והלא מה טוען איני יודע וקאמר לימא תהוי תיובתא דמ"ד מנה לי בידך כו' פטור משמע דלמ"ד חייב א"ש התם נמי הו' ברי טוב שרגילות להכיר אפילו אין בהם סימן וכן משמע התם דמוקי לה כשיש עסק שבועה ביניהן ומתוך שאלתי יכול ליבעט משלם חסד ואי אין רגילות להכיר לא משלם כמו ביורשים דלא אמרינן בהו מתוך שאלתי יכול ליבעט משלם חסד דלא הו' להו לידע ומשום הכי נמי בניזק אומר ברי ומוק אומר שאל לא אמרינן מתוך שאלתי יכול ליבעט משלם דלא הו' להו לידע דהא מודה מקצת הוא שמויה כפרה אבל קשה בפרק קמא דכתובות (דף יז: ושם ד"ה ר"ה) דפסיק שמואל איכרי שמעון בן גמליאל דאמר היא נאמנת לומר משארסתי נאנסתי וקאמר אפי' הא דרב יהודה דאמר מנה לי בידך והלה אומר איני יודע חייב דשמואל היא דפסיק כ"ג והלא רב יהודה ושמואל מודו היכא דברי גרוע ושאל טוב (א) לא אחר ברי עדיו גבי ניזק והתם ברי דידע רע ושאל שלו טוב שאלתי יודע אס מתה צבועה שאלתי יודע אס החזרתי לך מתינין דאמר הא דרב יהודה דשמואל היא אית ליה דכלל גדול דבין אחא דקאמר בריש הפרה (ב"ק דף קמ.) א"י לבי הא למוכר שור וגמלא נגחן ולא לניזק ברי ולמיוק שאל וא"ת אע"ג דדחי כותובות ההיא דר"ג אכתי הא דרב יהודה (ו) דרב ושמואל היא דאית להו כפ' כל הנשבעין (שטעטת דף קמ.) ושם) דלא אמרינן מתוך שאלתי יכול ליבעט משלם א"כ סברי במנה לי בידך והלה אומר איני יודע חייב דאי לא הכי מקשה (ו) לה מתינין דהכא דלא מצי לשנוי בשיש עסק שבועה ביניהם דכפרישית וי"ל דסברי שפיר פטור ומתני' דאוקמא בשיש עסק שבועה ביניהם ככרייתא דמ"ד ר' אמי התם דריש בין שניהם ולא בין הירושין ואיכסו דריש בין שניהם דהשבעה חלה על שניהן דכתב ר"ש בן עמרם דהתם וא"ת לרב ושמואל דפטרי' ב' ידענא ו' לא ידענא מודה במקצת אמאי חייב יהא נאמן במה שכופר במצוה דאי בעי אומר איני יודע וי"ל דאין אדם טוען בלון איני יודע דכפרישית במתני': ר"ב נחמן ור' יוחנן אמרי' פטור. כנצא קמא (דף קיח.) ושם) ויפ"ק דכותובות (דף יז: ושם) פ"י בקוטרס פטור היינו קודם שניתקנה שבועת היסת אבל אחר שניתקנה שבועת היסת חייב ליבעט שאלתי יודע דאל"כ כל נאנס משלם חסד ואי היה פטור מכלום: ד"ג ב"ב כגון שיש עסק שבועה ביניהם. מ"מ במצינא ששבור טוען ברי ומשאל שאל פטור השובר משבועה שאלו להשביעו מספק אע"פ שמויה לו במקצת וא"ת דמשמע הא דאית ליה לרב נחמן מחזיר שבועה ואין יכול ליבעט משלם חסד" כל הנשבעין (שטעטת דף קמ.) ושם ד"ה הלכא) גבי הו' שניהן חשודין על השבועה חזרה שבועה למקומה דברי ר"מ ר' יוסי אומר יחלוקו ופליג רב נחמן א"ר אבא דקבר התם כמ"ד חזרה שבועה למקומה ומפרש ר' אבא דהיינו למחזיר לה ומתוך שאלתי יכול ליבעט משלם וקאמר חסד כר' יוסי וי"ל דמוקי מתינין דהכא כר"מ ומפרש למקומה היינו למחזיר לה דכפריש ר' אבא אבא איהו סבר כר' יוסי אבא קשה דכח"ה (ב"ב דף קמ.) ושם ד"ה וכל משמע דהלכה כר' אבא דאיתו אמוראי בתראי מיינה ראייה לפסוק הלכה וק"ל (ב"ב דף קמ.) כל הנשבעין (שטעטת דף קמ.) ושם. ד"ה מתוך) גבי יתומים מיתומים לא יפירו אלא בשבועה דאמרי' רב ושמואל לא שנו אלא שמת מלוה בחי' ליה אבא מת ליה בחי' מלוה כבר נחתיב מלוה לבני ליה שבועה ואין אדם מוריש שבועה לבניו דסברי דלא אמרינן מתוך שאלתי יכול ליבעט או מובע או שזוא חובע או נאנס משלם הנאנס וקאמר חסד (דף קמ.) כיון דלא איתמר הלכא לא כמר ולא כמר דעבר כרב ושמואל עבר דעבר כר"א עבר משמע דרב ושמואל עיקר הו' כמו דר' אבא והתם אית מוכרי דרב נחמן ולא מסתפק אלא ברב ושמואל ור"א וגרלה לר"ת דנאנסא וב' לא ידענא הלכא א"ר אבא דמתוך שאלתי יכול ליבעט משלם חסד מודה אפי' רב נחמן וכשנתיין חשודים הלכה כרב נחמן ור' אבא נמי מודה התם דיתולקו וטעמא משום דהתם שניהם היו מחזיקין שבועה ואין יכולין ליבעט ולכן שניהם מפסדין כל אחד חצי מטעם דר' אבא כיון דאית יכול ליבעט הנאנס משלם והמובע לא יכול וכן יחלוקו והא דקאמר התם רבנתי' שאל"י דאמרי' חזרה שבועה למחזיר דר' אבא לאו משום דר' אבא סבר ככרי מאיר אלא דמוכר מדברי ר' אבא דסבר בנאנסא מתוך שאלתי יכול ליבעט משלם יס לנו לומר דאיתו נמי פ"י מילתא דכרי מאיר למקומה למחזיר והא דדוקא בחשוד המחזיר שבועה דאורייתא אבא בשבועה דרבנן כגון פוסם שטרו ופוגמת כתובתה ומתה ונפלו קמי יתמי לא אמרינן מתוך שאלתי יכול ליבעט מפסדין דאמר רב פפא (שם) הפוסם שטרו ומת יורשיו נשבעין ונטלין היינו טעמא דשבועה דרבנן לא אמרינן מתוך שאלתי יכול ליבעט משלם דמשמע לעיל פרק קמא (דף קמ.) גבי ההוא רעיה לבד מיתומים מן

וחומר מסוטה שלא נתנה לתבועה צד אחד ובתרי הכי קאמר אשכחן ודאי ספק מנגלגין על ספק זהו בשביל שגם עיקר השבועה צאה על טענת ספק ולכן מנגלגין (א) מספק דהוי כעין העיקר אבל ממון שעיקר השבועה אינה צאה אלא על טענת ודאי מנגלגין על ספק חזי דבי ר' ישמעאל נאמרה שבועה בחוק ונאמרה שבועה בפנים כו' והשתא לא מאכרינן חו לק"ו אלא מגזירה שזו דשבועה שבויה יליפין לכולה מילתא והשתא יליפין דמנגלגין אפי' על טענת ספק כמו בשבועה אע"ג דנמנמן לא

היה כעין עיקר השבועה וילפין נמי דמנגלגין בטענת ודאי אפי' דכבר שאלו דומה (ב) כיון דהיא כעין העיקר כמו בשבועה דמנגלגין כעין העיקר: **השובר אומר שכורה מתה והלה אומר איני יודע פטור.**

ואף על גב דככל שבועת שומרים המפקיד משביעו מספק שהוא אינו יודע אס נאנסה הכא שאין יודע אס מתה השאלתי אין להשביעו מספק דהו' כאלו אומר המשאל ספק לי אס השאלתיך אס לאו שאל אותה טענה אין השואל חייב ליבעט ועוד דהכא אפי' משאל אומר ברי אמרי' דאיתו נשבע אלא ע"י גלגול: **והלה אומר איני יודע פטור.** וא"ת לרב הונא ולרב

ב"ב א מ"י פ"י מה'י
שאלה ופקדון הלכה
ג סמג עשין כ"ב טושי"ט
ח"מ ס"י שם סט"ף ד
ע"ש:

ל ב מ"י פ"י מה'י
טוען וטוען הל"ו ע"י
נתיב' סמג עשין כ"ב טושי"ט
ח"מ ס"י שם סט"ף ד ופ"י
שם ס"א א וע"ש:

ג מ"י פ"י מה'י
שאלה ופקדון הלכה
ג סמג עשין כ"ב טושי"ט
ח"מ ס"י שם סט"ף ד ופ"י
שם ס"א א וע"ש:

מוסף רש"י

רב הונא רב יהודה
אמרי' חייב. לשל
(ב) נתיב' מסורת יי: ד"ה
רכ הונא וטו: מחסות
שטעטת מו. ד"ה מתוך
העיקר קטו: דהכל למח
סחי חזקתא דברי יוחנן
ורב נחמן וכו' (ג) א
מסורת
(ד) לקמן קטו: ב"ק קיח.
ע"י כ"ב קל"ה. (ו) ודף
ל"ה. (ז) ו"ל כ"ג.
(ח) לקמן ק"ה. (ט) (שטעטת
מת).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones